

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

SARAH MORGAN

Kito karto gali ir nebūti

9,99 Lt / 2014 sausis–vasaris

Knygute.lt

Sarah Morgan
(Sara Morgan)

KITO KARTO GALI IR NEBŪTI

Romanas

Versta iš Sarah Morgan, Sold To The Enemy, 2013
© Sarah Morgan, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-754-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

- Niekas tau pinigų neskolins, Selena. Visi per daug bijo tavo tėvo.

- Ne visi. - Selena prisėdo ant lovos ir paglostė motinai plaukus, reguliariai prižiūrimus kirpėjų, kad sudarytų pasiturimo gyvenimo regimybę. - Nesirūpink. Aš tave *iš čia* išvešiu.

Motina gulėjo nejudėdama. Nors Selena pasakė išvešianti iš čia, abi žinojo, kad ji turėjo omenyje *iš jo namų*.

- Ne tu, o aš tau turėčiau tai sakyti. Man seniai reikėjo iškeliauti. Kai pirmą kartą pamačiau tavo tėvą, jis buvo toks žavingas. Moterys neatplėšdavo nuo jo akių, bet jis žiūrėjo tik į mane. Ar patyrei tokį jausmą?

Selena žiojosi sakyti, kad tai neįmanoma gyvenant šioje saloje tarsi spąstuose beveik visą gyvenimą, bet tokiais žodžiais tik dar labiau įskaudintų motiną.

- Numanau, kad jausmas turėjo būti malonus. Jis buvo turtingas ir įžymus.

Ji pasistengs išvengti tokios klaidos. Neleis sau įsimylėti, neįvertinusi mylimojo būdo.

- Kvaila kalbėti apie pasitraukimą, nes abi

žinome, kad jis mūsų nepaleis. Žmonėms atrodome ideali šeima. Jis niekam neleis griauti šio įvaizdžio.

Motina pasivertė ant šono ir nosisuko į sieną.

Seleną apėmė neviltis. Jautėsi taip, tarsi stebėtų pasroviui vėjo ir bangų nešamą plaustą ir išsigelbėti nė nebandančius jo keleivius.

– Jam nieko neprasitarsime. Tai bus mūsų vienų sprendimas. *Tik mūsų*. Tegu visi sužino, kad mūsų šeimos iš tikrųjų nė nebuvo.

Motina nieko neatsakė, bet Selena dėl to nenustebo. Abi taip ilgai slėgė jos tėvo diktatas ir kontrolė, kad Selena pamiršo, jog gali būti ir kitaip.

Nors vasaros oras buvo nepakeliamai tvankus, o tvirtovę primenančiuose jų namuose nebuvo oro kondicionierių, merginą iki pat kaulų nukrėtė šaltas drebulys.

Kiek metų reikia nugyventi, klausė ji savęs, kad prarastum viltį, jog verta pakovoti už savo gyvenimą? Per kiek laiko viltis virsta bejėgiškumu, pyktis – susitaikymu, o išvarginta dvasia galutinai užgęsta? Kiek laiko turėjo praeiti, kad ir ji, užuot gulėjusi veidu į sieną, pagaliau ryžtųsi atsistoti ir pripažinti tiesą?

Saulės šviesa iš nuostabiai giedro dangaus

Žaižaravo ne tik Viduržemio jūroje, bet prasi-
skverbusi pro užuolaidas, dengiančias vienin-
telį nedidelio miegamojo langą, nušvietė ir
tamsų kambarį.

Dauguma žmonių Graikijos salose jautėsi
kaip rojuje. Gal kai kuriose taip ir buvo. Selena
to nežinojo. Jai buvo pažįstama tik ši Antakso
sala, kuri visiškai nepanaši į rojų. Atkirsta nuo
kitų grėsmingomis jūros platybėmis ir uolų,
kurios atbaidydavo laivus pabaisiškais nasrais
ir žmogaus, kuriam jos priklausė, atgrasia re-
putacija, ši sala priminė labiau pragarą nei
dangų.

Selena užklojo antklode liesus motinos pe-
čius.

- Aš pati viską sutvarkysiu.

Išgirdusi šiuos žodžius motina atgijo.

- Pasistenk jo nesupykdyti.

Šį perspėjimą ji girdėjo nesuskaičiuojamą
daugybę kartų.

Visą gyvenimą praleido vaikščiodama aplink
tą *pikčiurną* ant pirštų galų.

- Negalima gyventi vis baiminantis pasakyti
ar padaryti ką nors tokio, kas jam nepatiks. -
Selena pasižiūrėjo į motiną ir jai pasidarė liūd-
na. Kadaisė ši moteris, buvusi gražuolė, švie-

siais plaukais ir šiaurietišku grožiu patraukė turtingo širdžių ėdiko Stavro Antakso dėmesį. Jos motina sutirpo kaip žvakė nuo ugnies, pakėrėta vyro žavesio ir meilėkavimų, o apakinta jo turtų ir galios nesugebėjo įžvelgti tikrojo charakterio.

Vienintelis pasirinkimas, ir tas blogas. Motina, kartą netinkamai pasirinkusi, daug metų kentė gyvenimą su kietaširdžiu žmogumi, ir šis jai sudaužė ne tik širdį, bet ir sielą.

- Nebekalbėkime apie jį. Šią savaitę gavau elektroninį laišką iš karštųjų mineralinių vandenų kurorto Atėnuose. - Šią žinią jau senokai gniaužė savyje ir ryžosi atskleisti tik dabar. - Pameni, pasakojau? Jų daug ir visi įrengti prabangiai. Turi viešbučius Kretos, Korfu ir Santorino salose. Nusiunčiau savo žvakių ir muilo pavyzdžių, ir darbuotojams *patiko*. Sudėjo juos procedūrų kabinetuose, o kai trys itin svarbūs klientai panorė juos išsivežti namo, turėjo pakloti nemenką sumą už suteiktą malonę. Dabar rašo, kad norėtų su manimi susitikti ir susitarti dėl didesnio kiekio. Man tai būtų gera proga, seniai tokios laukiau.

Ji kalbėjo virpėdama, troško išlieti jaudulį, tad motinos atsakas pribloškė - ši papurtė galvą.

- Jis niekad os tau šito neleis.

- Nesirengiu prašyti, kad leistų man gyventi, kaip noriu.

- Ir kaip įgyvendinsi sumanymą? Verslui reikia pinigų, o tėvas pinigų neduos, nes jų turėdamos jį galime palikti.

- Žinau. Todėl ir nesirengiu į jį kreiptis. Turiu kitą planą. - Įpratusi nekalbėti prieš tai neįsitikinusi, kad kas nesiklauso, Selena nevalingai pasuko galvą į duris, kad patikrintų, ar šios uždarytos, nors jiedvi kalbėjosi motinos miegamajame, o duris pati buvo uždariusi. Nesvarbu, kad tuo metu *jo* saloje nė nebuvo. - Šį vakarą iškeliauju, o tau pasakau tik todėl, kad nesijaudintum, nes keletą dienų negalėsiu tavęs aplankyti. Visi kiti tegul mano, kad savaitei išvykau į vienuolyną atsigauti ir pamedituoti kaip paprastai.

- Bet kaipgi iškeliausi? Net jei pavyktų pasprukti pro *jo* apsaugą ir išvykti iš salos, tave vis tiek kas nors atpažins. Praneš tėvui, o jis įsius. Pati žinai, kaip skrupulingai jis stengiasi išsaugoti laimingos mūsų šeimos įvaizdį.

- Visi mano, kad esu drovi ir draugijos vengianti dukra žmogaus, kurio prisibijoma, ir tai mano privalumas, nes niekas nesitiki mane

atsitiktinai kur nors sutikti. Tačiau kad išvengčiau netikėtumą, pakeisiu išvaizdą.

Apie tai, kaip atrodys, niekam nenorėjo pasakoti. Net motinai, nors ši žiūrėjo nerimo pilnomis akimis.

- Tarkim, paspruksi iš salos - o kas toliau? Ar apie tai pagalvojai?

- Taip, pagalvojau ir apie tai. - Selena viską apsvarstė, net savo ateitį - ji būtų visiškai kitokia negu praeitis. - Bet nesakysiu. Daug svarbiau, kad tikėtum ir lauktum, kol grįšiu ir tave išsivešiu. Abi dabar keliauti negalime, kad neatkreiptume smalsuolių dėmesio. Turėsi dar kurį laiką likti čia ir sudaryti įspūdį, jog esame laiminga šeima. Kai parūpinsiu pinigų ir būstą, kuriame galėtume gyventi, sugrįšiu tavęs pasiimti.

Motina sugriebė dukterį už rankos.

- Jei tau kaip nors pavyktų tai padaryti, negeršk. Aš jau per sena.

- Varai iš proto, kai šitaip kalbi. - Selena apkabino motiną. - Aš sugrįšiu. Paskui mudvi iškeliausime kartu, o jam teks susirasti kitų, kad turėtų kam vadovauti.

- Gaila, kad neturiu ir negaliu duoti pinigų.

Selena irgi dėl to apgailestavo. Jeigu motina

būtų sugebėjusi likti savarankiška, jos gal ir nebūtų patekusių į tokią beviltišką padėtį, bet tėvas iškart po vedybų pasirūpino, kad žmona neturėtų jokių pajamų, ir šis gudrus žingsnis padarė moterį priklausomą nuo jo visais atžvilgiais. Motina pasakojo Selenai, jog iš pradžių jai netgi patiko toks rūpestingas vyras. Vėliau suvokė, kad jis nė neketino ja rūpintis, bet buvo jau per vėlu. Taigi motina pamažu neteko savarankiškumo, tačiau ne iškart, kai vienu smūgiu pakertamos šaknys, o pamažu nukraujuodama, netekdama pasitikėjimo savimi.

- Kelionei iki Atėnų turiu ir savų. O ten pasiimsiu paskolą ir pradėsiu verslą.

Kito pasirinkimo Selena neturėjo, be to, žinojo, kad ir kiti panašiai elgiasi. Iš pradžių skolinasi pinigų, vėliau atiduoda - ji irgi gražins. Visus, iki paskutinio banknoto.

- Jis turi ryšių visuose bankuose. Nė vienas neskolins tau pinigų, Selena.

- Žinau. Todėl į banką ir neisiu.

Motina palingavo galvą.

- Ar pažįsti bent vieną žmogų, kuris ryžtųsi tave paremti? Tokių, kurie išdrįstų pasipriešinti tavo tėvui, tiesiog nėra.

- Yra. - Selenai émé smarkiai plakti širdis ir ji prisiverté kvépuoti ramiau. - Vienas žmogus nieko nebijo. Jis labai tvirtas.

- Kas toks?

Selena stengési kalbėti ramiai.

- Ketinu pasimatyti su Stefanu Ziaku.

Išgirdusi šį vardą motina išbalo.

- Ziakas ne geresnis už tėvą. Negailestingas savanaudis mergišius, neturintis sąžinės ir né lašelio gerumo. Neapsigauk, nors jis dailaus veido ir šypsosi. Jis tikras pabaisa.

- Ne, jis ne pabaisa. Susitikau su šiuo vyru kartą, kai prieš daug metų mes, kaip *pavyzdinga šeima*, buvome priversti visi drauge dalyvauti jachtoje vykusiame renginyje. Jis man buvo labai malonus.

Selena susierzino, pajutusi, kad nuraudo.

- Jei ir buvo malonus, tai tik todėl, kad nenorėjo supykdyti tavo tėvo. Juodu nekenčia vienas kito.

- Kai mane užkalbino, Stefanus Ziakas nežinojo, kas aš tokia.

- Tada tau buvo tik septyniolika. Visi žinojo, kas tokia esi. - Motinos balsas skambėjo nekantriai. - Pati pagalvok, kam žmogui, atėjusiam su aktore Anuka Bler, gaišti laiką pokal-

biui su tavimi.

- Stefanas Ziakas sakė, kad ji baisi nuoboda. Kad jai rūpi tik jos išvaizda ir tai, kas apie ją rašoma, o jis reikalingas tik kaip masalas karjerai. Sakė, kad su manimi daug įdomiau. Mu-
du kalbėjomės visą vakarą.

Juodu šnekučiavosi apie viską. Selena papasakojo tokių dalykų, apie kuriuos niekam niekada neužsiminė. Ne apie šeimą, savaime su-
prantama, buvo išmokyta apie ją nieko blogo nekalbėti, tačiau atskleidė savo sapnus ir ateities planus, o vyras, jos džiaugsmui, iš visko nepasijuokė. Klausėsi nenuleisdamas aistra degančių akių, o kai Selena pasiteiravo, ar jis tiki, kad ji kada nors turės verslą, pasakė žodžius, kurių ji niekad nepamirš.

Viskas įmanoma, tik reikia labai norėti.

O Selena nori, labai to nori.

Motina atsiduso.

- Mokinukė ir milijardierius. Kalbėjaisi su juo tik kartą ir manai, kad jis padės?

Tegul praeis kokie penkeri metai, Selena Antaks, štai tada ir šnektelėsime.

Ji troško kur kas daugiau, ne tik pasikalbėti, ir jai susidarė įspūdis, kad vyras nujaučia tiesą apie nelemtą gyvenimą. Pasijuto jam artima

kaip niekam kitam. Pirmą kartą buvo atidžiai išklaudyta ir niekad os nepamiršo jo žodžių, nei dieną, nei naktį. Kai gyvenimas tapdavo nepakeliamas, Selena žinojo, kad yra žmogus, į kurį gali kreiptis sunkią valandą, ir tai guodė.

O dabar jai buvo sunku.

- Jis man padės.

- Veikiau įskaudins, negu pagelbės. Nė nežinai, koks tai žmogus. Tavim dėta su tokiais kaip Ziakas neprasidėčiau. Būtų ramiau, jei susirastum kokį kitą gerą ir malonų žmogų.

- Nereikia gero ir malonaus. Netgi gerai, kad jis kietaširdis, nes kitaip nieko neišdegs. Jei jam trūktų drąsos pasipriešinti mano tėvui, planas nueitų niekais. Noriu pradėti savo verslą, o Ziakas apie tai išmano geriau už kitus. Jis viską susikūrė pats. Liko našlaitis būdamas dar labai jaunas. Niekas nepadėjo. Niekas neištiesė pagalbos rankos. O dabar turi viską. Milijardieriumi tapo trisdešimties, ir visa tai pasiekė pats.

Selena žavėjosi jo gyvenimo istorija. Jeigu pavyko jam, kodėl neturėtų pasisekti ir jai?

Motina guviai atsisėdo, tarsi nerimas dėl dukters būtų suteikęs jėgų.

- Ar tikrai manai, kad galėsi lyg niekur nieko

nueiti pas Stefaną Ziaką ir paprašyti pinigų? Nuo pasaulio jis atsitvėręs ne viena apsaugos sistema kaip ir tavo tėvas. Gauti leidimą pasimatyti su tokiu žmogumi beveik neįmanoma, ypač jei to nori nedelsdama. Net jei nepastebėta išspruktum iš salos, kol nebus tėvo, Ziakas gali atsisakyti tave priimti.

- Neatsisakys. O kaip iškelti iš salos, jau sugalvojau. - Kad neatskleistų detalių, o svarbiausia - baimindamasi, kad motina nepakirstų pasitikėjimo, Selena atsistojo. - Grįšiu rytoj ir mudvi tikrai spėsime iš čia išvykti, kol tėvas grįš iš... iš savo kelionės.

Kelionėmis abi vadindavo tuos dažnus atvejus, kai tėvo nebūdavo saloje. Selenai buvo koktu, kad jis nė neslėpė neištikimybės. Koktu dar ir dėl to, kad jos motina priėmė tai kaip neišvengiamą santuokos dalį.

Ji nutarė negalvoti, ką darytų, jei motina ir šį kartą atsisakytų iškelti. Ji pati tvirtai nusprendė nė dienos nelikti Antakso saloje. Čia gyveno nuo pat gimimo, įkalinta tarp uolėtų krantų, svajodama apie kitokį gyvenimą. Nenorėjo šioje šeimoje praleisti dar vienos dienos, apsimesdama, kad viskas gerai.

Pastarosios savaitės įvykiai įtikino, kad reikia skubėti, nes gali būti vėlu....